

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

V

Sonetto

«—Αἶ ἔλα δός μου τὴν καρδιά μου πίσω
 Ἡ δὺς φιλιὰ κατὰ τὴ συμφωνία.
 Γιατί ἄλλοιῶς θὰ σέ καταμηνύσω
 Καὶ συλλογίσου το καλά, κυρία.»

«—Νομίζεις πῶς ἀπὸ φιλαργυρία
 Δὲν θέλω τὰ φιλιὰ νὰ σου μετρήσω;
 Λοιπὸν γὰ τόκο θὲ νὰ σου χαρίσω
 Κοντὰ 'ς τὰ δυὸ ἀκόμ' ἄλλα δυὸ τρία».

Ἐξῆ φιλιὰ μετρᾷ 'ς τὸ μάγουλό μου.
 Καὶ φεύγει. . . — «Αἶ ποῦ πᾶς, χρυσό μου,
 Δὲν ἀγαπῶ ποτὲ τὴν ἀδικία.

Σ τὰ ἑκατὸ διάκοσι νὰ κρατήσω
 Δὲν ἤμπορῶ, εἶνε τοκογλυφία.
 Τρία φιλιὰ, τὰ ῥέστα. . . πάρε πίσω.»

Ἀράχνη.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια ἐκδραμοῦσα εἰς Φάληρον ἐπρογευ-
 μάτιζεν εἰς τὸ ἐκεῖ αὐτοσχέδιον ξενοδοχεῖον — Καφενεῖον.

Ἡ κόρη ἥτις ἤλιπιζε νὰ ῥοφήσῃ ἐν ὤδν ἀλὰ κόκ (ἦν δὲ
 ἐκεῖ καὶ ὁ δὲ Κόκ) βλέπει αἰφνης ξεμυτίζον πουλάκι ὅπερ
 εἰσέηται νὰ τῆς πῇ κάτι τι.

— Ἀ! τ' εἶν' αὐτό!

— Ἀφορμὴ, ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ, γιὰ νὰ μᾶς περάσῃ ὁ ξε-
 νοδόχος καὶ ἓνα πουλάκι εἰς τὸ λογαριασμό.

Μεταξὺ ἀθηναίων δεσποινῶν:

— Ξεύρεις δὰ καὶ μένη, πῶς ἡ τάδε ἔχασε τὸν ἄνδρα
 τῆς;

— Ἀ! πῶς τὴ λυποῦμαι;

Καὶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς:

— Λεὺς νὰ εἶχε μόνον αὐτόνα;

Μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ ἐξαετοῦς:

— Πέ μας παιδί μου, πῶς ἐγίνε τὸ θαῦμα τῆς ἀναστά-
 σεως τοῦ Λαζάρου;

— Ὅταν πέθανε, μαμὰ, πεينوῦσε· λοιπὸν δὲν μπόρεσε
 νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μέραις πεῖνα, σηκώθηκε
 γιὰ νὰ φάγῃ, τὸν εἶδε ὁ Χριστὸς καὶ τὸν λυπήθηκε καὶ
 δὲν τὸν ἄφησε νὰ ξαναποθάνῃ.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐσχημοσύνης:

Νὰ ἔρῃς πλατωνικῶς καὶ νὰ προσφέρῃς εἰς τὴν ἐρωμένην
 σου τὴν φωτογραφίαν σου πάντοτε μισῶν, en buste, διὰ
 λόγους εὐνοήτους.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΜΑΣΣΑΛΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ὑπὸ τῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΣΛΑΝΗ

Τὸ Μέγα ἑστιατόριόν του εἶναι ἀνοικτὸν ὡς κη-
 πος, τὰ φαγητά του εὐώδη ὡς τριαντάφυλλα, τὸ ὄλον εἶ-
 ναι ἀνοιξίς τοῦ στομάχου.

ΣΗΜΕΡΟΝ

ΘΑ ΠΕΙΝΑΤΕ ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΦΑΤΕ ΕΚΕΙ.

Ἄλλος γιὰ τὴν Μασσαλία!

ΧΙΛΙΑ ΜΠΙΖΟΥΔΑΚΙΑ

κινουῦντα τὴν ὄρεξιν, γαργαλίζοντα τὸν ὀφθαλμὸν, προκα-
 λουῦντα ἔρωτα, σύντροφοι ἄφωνοι, διόλου ὀχληροί, ἐμπορευ-
 μάτια φιντασίας, δύνασθε νὰ τὰ ἀγοράσητε ἐφθηνότατα
 εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΙΦΑΡΤ

Ο ΘΕΟΣ ΕΛΩΚΕΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ

πετρά, λέγουν οἱ ποιηταὶ καὶ εἰς τὰς γυναῖκας κόμην.

Ὅσαι δὲν εἴσθε ἄγγελοι

πηγαίνετε εἰς τὸ Ἀγγελοποιεῖον — Κουρεῖον τοῦ κ.
 Λεούση, Ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ τῶν Βασιλικῶν Σταύ-
 λων ἐνθα θέλετε εὐρεῖ

ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

μαλλικῶν, πλεξίδων, σινικῶν καὶ περουκῶν.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα
 τὸ φυλακτῆριον τῆς ωραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ
 δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρωμα-
 τοποιία.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ
 τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς
 φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονείκητος.

Παρά Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ ΔΟΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU D^r. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κα-
 τευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας
 τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν σιελιπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμ-
 ποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπορεῖον Κ. Ὀλυμπίου ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.